

Medlemslandene bryder loven uden at fortælle det til nogen, og borgerne har ingen chance for at vide, hvilke rettigheder de egentlig har. Domstolen accepterer godt nok ikke disse erklæringer. I retlig sammenhæng er de ugyl-dige, men det er svært at gå til Domstolen, når man ikke ved, hvordan retstilstanden reelt er. Det er altså ikke retstilstanden, der ændres, men retshåndhævelsen. Det betyder, at regeringer alt efter forgodtbefindende beslutter ikke at følge lovgivningen. Det er dybt uacceptabelt, og det er i strid med alle principper om lovmæssig forvaltning, det er udemokratisk, og det er at gøre grin med borgerne.

Lad mig tilføje, at det også får konsekvenser for Europa-Parlamentet. Medbestemmelsespro-ceduren er jo intet værd, hvis medlemslandene efterfølgende i Rådet vedtager hemmelige erklæringer, som Europa-Parlamentet heller ikke får kendskab til.

Det er ubehagelig læsning at gennemgå erklæringerne. I mange tilfælde åbner erklærin-gerne op for det modsatte af, hvad der står i retsakten. Det gælder i eksemplet om register-beskyttelse og eksemplet om kontrol med eks-port af våben; rækken er meget lang, og det er rækken af erklæringer også.

Der er ingen tvivl om, at de hemmelige erklæringer bør være et emne for den kommen-de regeringskonference, og jeg er stærkt forun-dret over, at udenrigsministeren og også den socialdemokratiske ordfører kan betragte den nye adfærdskodeks som et langt skridt videre frem. Adfærdskodeksen er jo slet ikke tilfreds-stillende. Den udtrykker kun gode hensigter, den er alt for generel, den kan nemt fraviges, den har ikke nogen retskraft overhovedet, og den giver stadig væk mulighed for, at man kan afgive hemmelige erklæringer.

Men det særlig interessante ved denne debat er jo, hvilke initiativer den danske regering nu vil tage fremover. Jeg forstod på udenrigsmini-sterens kommentarer her, at den danske rege-ring ikke vil eller ikke kan give en garanti for, at den fremover vil offentliggøre samtlige erklæ-ringer vedrørende Danmark, i og med der kan være situationer, hvor vi afgiver erklæringer fælles med andre lande, og hvis de kræver hem-meligholdelse, kunne jeg forstå på udenrigsmini-steren, at udenrigsministeren ville respektere det.

Skulle udenrigsministerens svar også forstås derhen, at der ikke er mulighed for, at den dan-ske regering kan tage initiativ til at offentliggøre

tidligere erklæringer? Hvad er det så, der er til hinder for, at den danske regering vil kunne tage ensidige danske erklæringer frem og offentliggøre dem?

Jeg vil gerne spørge, om regeringen på bag-grund af, at offentligheden nu har fået kendskab til alle disse erklæringer, har fået så dårlig sam-vittighed, at der er eksempler på direktiver og forordninger, som man vil foreslå bliver taget op til genforhandling, fordi man simpelt hen må erkende, at det er uanstændigt over for EU-landenes befolkninger at have sådanne retsakter, hvor store dele slet ikke er offentliggjort, altså hvor der er en række hemmelige erklæringer.

Endelig: Hvilken strategi vil den danske rege-ring nu lægge for for alvor at få skabt åbenhed i EU's beslutningsproces under regeringskonfe-rencen? Vil regeringen gå så langt som til at for-tælle offentligheden om, hvad det er for lande, der blokerer for, at vi kan nå frem til en reel offentlighed? Har regeringen altså modet og vil-jen til at tage konfrontationen, til at tage åbne slagsmål med de lande, der svigter de beslut-ninger, som de selv har været med til at træffe?

I Venstre vil vi have stoppet hemmeligheds-kræmmeriet i EU's beslutningsproces. Det truer retssikkerheden, og det skaber ikke blot mistil-lid til de offentlige myndigheder, Rådet og Kommissionen, men det rejser også tvivl om effektiviteten og dynamikken i samarbejdet. Det er pinligt, hvis der kun kan træffes beslutninger i EU, hvor dele af dem bliver hemmeligholdt.

(Kort bemærkning).

Keld Albrechtsen (EL):

Det var jo i mange henseender en stærk og flot tale, som fru Eva Kjer Hansen holdt, og som jeg var glad for at høre, især understregningen af, at denne praksis med de hemmelige protokoller er i strid med alle principper om lovmæssig for-valtning og derfor må bringes til ophør.

Men måske har jeg ikke hørt ordentlig efter, og derfor vil jeg spørge: Hvad var Venstres holdning til Enhedslistens forslag? Det synes jeg er interessant, for jeg kunne jo ikke nå til anden konklusion efter alle de meget flotte og rigtige bemærkninger, end at det måtte være en støtte til vores forslag.

(Kort bemærkning).

Ole Stavad (S):

Jeg synes også, det var en stærk tale, Venstres ordfører holdt, og det er på sin vis en fornøjelse at høre ordførere fra talerstolen, når de har